

THE ORTHODOX UNION PRESENTS

TORAH

—NEW YORK—

INDOORS AT CITI FIELD SUNDAY **APRIL 29** 2018, 8:45 am - 6:00 pm

Finding our Places and Spaces in the #MeToo Era

MRS. ATARA SEGAL

Delta 3rd Base

Bring Israel Home • Impact Accelerator • Israel Free Spirit • Jewish Action • NCSY • OU Advocacy • OU Israel • OU JLIC • OU Kosher
OU Press • OU Torah • OU West Coast • Teach Advocacy Network • Synagogue & Community Services • The Women's Initiative • Yachad

FINDING OUR SPACES AND PLACES IN THE #MeToo ERA

THE STRENGTH OF WOMEN'S SPACES – TANAKH CASE STUDIES

שופטים ד:ה	
And she would sit under the “Date tree of Devorah”, between Ramah and Bet-El in Har Ephraim, Bnei Yisrael came up to her for judgment.	וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת תְּמָר דְּבוֹרָה בֵּין הָרָמָה וּבֵין בֵּית אֵל בְּהַר אֶפְרַיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִמְשָׁפֵט

שופטים ד:י"ז – כ"ט	
And Sisra fled on foot to the tent of Yael, the wife of Hever the Kenite , since there was peace between Yavin the king of Hetzor and the house of Hever the Kenite. Yael went out to greet Sisra and she said to him, “Turn, my lord, turn to me, do not be scared.” And he turned to her and she covered him with a rug . . . And Yael the wife of Hever took the tent-peg, took the hammer in her hand and came to him quietly. She sank the peg in his temple, and it pierced the ground, and he slept, fainted and died.	וּסִיסְרָא נָס בְּרַגְלָיו אֶל אֹהֶל יַעֲל אִשְׁתֵּי חֶבֶר הַקֵּינִי כִּי שְׁלוֹם בֵּין יָבִין מֶלֶךְ חֲצוֹר וּבֵין בֵּית חֶבֶר הַקֵּינִי . וַתֵּצֵא יַעֲל לִקְרֹאת סִיסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּרָה אֲדֹנָי סוּרָה אֵלַי אֵל תִּירָא וַיִּסַּר אֵלֶיהָ הָאֲהֶלָה וַתִּכְסֶּהוּ בְשִׁמְיָכָה . . . וַתִּקַּח יַעֲל אִשְׁתֵּי חֶבֶר אֶת יַתֵּד הָאֹהֶל וַתִּשֶׂם אֶת הַמַּקְבֵּת בַּיָּדָה וַתְּבוֹא אֵלָיו בְּלֹאט וַתִּתְקַע אֶת הַיָּתֵד בְּרִקְתּוֹ וַתִּצְנַח בְּאַרְץ וְהוּא נֹרְדָם וַיַּעֲף וַיָּמָת.

שמות א:כ"א	
And as the midwives feared the Lord, He (he) made them houses.	וַיְהִי כִּי יִרְאוּ הַמִּילֹדֹת אֶת הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בָּתִּים

בראשית כ"ד: כ"ג – כ"ח, ס"ז

And he (Eliezer) said, “Whose daughter are you, please tell me? Is there room for us **in your father’s house for us to lodge?**” And she said to him, “I am the daughter of Besuel the son of Milkah, who she bore to Nachor.” And she said, “We have both straw and fodder, also a place to lodge” . . . **And the young girl ran, and she told the house of her mother** these matters . . .

And Yitzchak brought her to the tent of Sarah his mother, and Rivkah was a wife for him, and he loved her. And Yitzchak was comforted for his mother.

וַיֹּאמֶר בֶּת-מִי אַתְּ, הַגִּידִי נָא לִי; הַיֵּשׁ בֵּית-אָבִיךָ מְקוֹם לָנוּ, לָלִין . וַתֹּאמֶר אֵלָיו, בֵּת-בְּתוּאֵל אֲנֹכִי--בֶן-מִלְכָּה, אֲשֶׁר יָלְדָה לְנָחוֹר . וַתֹּאמֶר אֵלָיו, גַּם-תֶּבֶן גַּם-מִסְפּוּא רַב עִמָּנוּ--גַּם-מְקוֹם, לָלוּן . . . וַתֵּרָץ, הַנְּעִרָה, וַתִּגְדַּל לְבַיִת אִמָּה--כַּדְּבָרִים, הָאֵלֶּה. . . וַיְבִאָהּ יִצְחָק, הָאֵהֶלֶה שָׂרָה אִמּוֹ, וַיִּקַּח אֶת-רִבְקָה וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַיֵּאֱהָבֶהּ; וַיִּנְחַם יִצְחָק, אַחֲרֵי אִמּוֹ.

ESTHER VS. VASHTI

אסתר פרק א

And at the end of these days, the king made a seven-day party for all of the residents of Shushan the capital, from great to small, **in the courtyard of the garden of the king's palace**. . . Also Vashti the Queen made a women's party, **in the royal house belonging to the King Achashverosh**.

ה ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משתה-- שבעת ימים: **בַּחֲצַר, גִּנַּת בֵּיתוֹ הַמֶּלֶךְ** .. ט גם ושתי המלכה, עשתה משתה נשים--**בֵּית הַמַּלְכוּת, אֲשֶׁר, לַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ.**

אסתר פרק ב

And the king should appoint officers in all the provinces of the kingdom, and they should gather all of the beautiful young virgins to the **house of the women**, to the custody of Hegai the king's chamberlain, keeper of the women, and their ointments should be given . . .
And it was, when the king's word and law were heard, and when the many young maidens were gathered to the capital Shushan to the custody of Hegai; **and Esther was taken to the king's house** to the custody of Hegai, keeper of the women.

ג ויפקד המלך פקידים, בכל-מדינות מלכותו, ויקבצו את-כל-נערה-בתולה טובת מראה אל-שושן הבירה **אל-בית הנשים**, אל-יד הגא סריס המלך שמר הנשים; ונתון, תמרקהו. . .
ח ויהי, בהשמע דבר-המלך ודתו, ובהקבץ נערות רבות אל-שושן הבירה, אל-יד הגי; **ותלקח אסתר אל-בית המלך, אל-יד הגי שמר הנשים.**

אסתר פרק ה

And it was on the third day, Esther donned royal garb, and stood in the **inner court of the king's house abutting the king's house**; and the king sat on his royal throne **in the royal house, abutting the entrance of the house**.

א ויהי ביום השלישי, ותלבש אסתר מלכות, ותעמד בחצר בית-המלך הפנימית, נכח בית המלך; והמלך יושב על-כסא מלכותו, בבית המלכות, נכח, פתח הבית

אסתר פרק ה

And Esther said, “If it pleases the king, may the king and Haman come today to the banquet which I have prepared for him.” And the king said, “Hurry Haman, to do as Esther has said.”
And the king and Haman came to the banquet that Esther had prepared.

ד ותאמר אסתר, אם-על-המלך טוב--יבוא המלך והמן היום, אל-המשתה אשר-עשיתי לו. ה ויאמר המלך--מהרו את-המן, לעשות את-דבר אסתר; ויבא המלך והמן, אל-המשתה אשר-עשתה אסתר.

נאמנות האשה

תוספות גיטין ב:

כל עיקר דבר שבערוה אין פחות משנים זהו באשת איש בגיטין ובקידושין חנות דאשת איש לאוסרה על צעלה: **עך** אחד נאמן באיסורין. פי' הקונטרס שהרי האמינה תורה כל אחד ואחד על הפרשת תרומה ושחיטה וניקור הגיד וחלב^א ולא היה לו להזכיר הפרשת תרומה ושחיטה דבהנהו נאמן אע"ג דאיתחזק איסורא משום דבידו לתקנם כמו שפ"ה בסמוך והכי אמר בהאשה רבה (יבמות דף פח.) ושחיטה אע"ג דהשתא אין בידו לתקנו מעיקרא היה בידו לשחוט דאם לא כן אמאי מהימנ כיון דאיתחזק איסורא דלא מלינו בשום מקום שיטרכך בגדול אחד עומד על גביו ומעשים בכל יום דמהימנ אע"ג דלא שייך רוב מזיוין אלל שחיטה מומחין הן כגון שנחתך כל הראש ואין בית השחיטה ניכר ומה שאנו סומכין על הנשים בשחיטה אע"פ שאין יודעות הלכות שחיטה כיון שצדה ללמוד לשחוט או להשכיר אחרים שישחטו לה כצדה דמי^א וא"ת ומנא לן^ב דעד אחד נאמן באיסורין וי"ל דילפינן מנדה דדרשינן בפרק המדיר (מנחות דף עג.) וספרה לה לעצמה וא"ת אס כן אפילו איתחזק איסורא וי"ל דאינה בחזקת שתהא רואה כל שעה וכשעברו שבעה טהורה ממילא^ג ולא איתחזק איסורא^ד וגם צדה לטבול^ה: **עך** אחד נאמן

Rashi explains that each person is believed regarding the separation of Terumah, Shechitah and Nikkur of the sciatic nerve and the fats. [Rashi] need not have to mention the separation of Terumah and Shechitah, as a person is believed to have done these, even though the item had had a chazakah of being forbidden because **he had the ability to make them permitted**, as Rashi explains later.

And similarly, in Yevamot, regarding Shechitah – even though now (after the animal is killed) it is impossible to make it permitted, he originally has the ability to slaughter properly – for if not, [the shochet] would never be believed, since the [animal] would have the status of being forbidden, [and even though the shochet is the one who makes the meat permitted], we never find that it is required to have someone supervise him. . .

And the fact that we rely on women regarding shechitah, even though they do not know the laws of shechitah – since **they have the ability to learn to slaughter properly, or to hire others to slaughter for her – it is as if it is “in her hands”**. . .

[Then, explaining how a woman's *ne'emanut* regarding her Niddah status is unique,] . . . and also, since she has the ability to immerse [so she is believed whenever she says that she did.]

חתם סופר – חלק א אורח חיים, סימן קל"ו

I am outside my study, since the righteous women have chased me out to prepare for the Yom Tov of Pesach, therefore I cannot elaborate as needed

היותי חוץ לחדר לימודי כי גרשוני נשים צדקניות המכבדים ליום טוב של פסח על כן לא יכולתי להאריך ככל הצורך

חתם סופר – חלק ו ליקוטים, סימן ל

Your letters has come to me during this time of lack of permanence, as the women are moving items from corner to corner, so even my books are not available to me to reference.

יקרת מכתבו הגיעני בימים האלו ימי טלטולא דגברא דהני נשי דידן מפנים חפצים מזוית לזוית אפילו ספרים אינם מוכנים לי לעיין

שו"ת נודע ביהודה (אורח חיים נ"ז)

In addition, I have no available space, as I am being moved from place to place and corner to corner . . . so I will have to write briefly . . .

ונוסף לזה אין לי מקום פנוי ואני מטולטל מחדר לחדר ומזוית לזוית כי מגרדין הכתלים ומכבדין את הבית לכבוד החג. לכן אני בא בקצרה מה שנראה לעניות דעתי

ROOTEDNESS AND WANDERING

מהר"ל נצח ישראל פרק א

There is another reason to explain the concept of exile first. The exile itself is proof and clear imperative for redemption. This is because there is no doubt that exile is an alteration and departure from the normal order. The Blessed Holy One arranged each nation in the place which is appropriate for it, so he arranged the People of Israel into the place which is appropriate for it, namely the Land of Israel. Exile from their place is a complete alteration and departure [from that order]. **Anything which departs from its natural place, which is outside its place, is unable to stay in the place which is not natural for it. Rather they need to return to their natural place. Because if they remain in a place which is unnatural for them, then the unnatural would become natural.** And it is impossible for the unnatural to become natural. A metaphor: it is like trying to force fire to stay down, when its natural state is to rise - or like trying to hold up solid matter, when its natural state is to fall to the earth. If you could achieve that, then you would be making the unnatural natural.

Similarly with the People of Israel themselves. If they were to stay in exile forever, which is not the right place for them to be (since the right place for them, according to the order of existence, is the Land of Israel under their own sovereignty and not under the sovereignty of any other). Just like everything in natural existence, each one has its own place as our sages decreed (Pirkei Avot 4:3) "There is nothing which does not have its place". Each thing under its own sovereignty. If they would remain in exile forever, then this thing (unnaturally standing outside their place) would become natural. Only natural things can stand permanently, because the nature which the Blessed Holy One gave to each thing is what sustains it such that it is established to stand forever. If an unnatural state of affairs were to exist forever, even though it was not according to the order and nature of existence, then the nature of that thing would be loosened and nullified completely for no purpose, and such a thing could not happen

עוד שיש לבאר ענין הגלות תחלה, כי הגלות בעצמו הוא ראייה והוכחה ברורה על הגאולה. וזה כי אין ספק כי הגלות הוא שנוי ויציאה מן הסדר, שהשם יתברך סדר כל אומה במקומה הראוי לה, וסדר את ישראל במקום הראוי להם, שהוא ארץ ישראל. והגלות מן מקומם הוא שנוי ויציאה לגמרי. **וכל הדברים כאשר הם יוצאים ממקום הטבעי, והם חוץ למקומם, אין להם עמידה במקום הבלתי טבעי להם, רק הם חוזרים למקומם הטבעי.** כי אם היו נשארים במקומם הבלתי טבעי להם, היה הבלתי טבעי נעשה טבעי, ודבר זה אי אפשר שיהיה הבלתי טבעי נעשה טבעי. משל זה, אם אתה מכריח את חלק האש שיהיה עומד בארץ, שמקומו הטבעי שלו הוא למעלה, ואתה מכריח אותו חוץ למקום הטבעי להיות עומד למטה. וכן הארץ, מקומה הטבעי למטה, ואם אתה מכריח את חלק ממנו לעמוד למעלה, אם היה נשאר עומד שלא במקום הטבעי, כבר היה הבלתי טבעי נעשה טבעי

וכן ישראל בעצמם, אם היו עומדים בגלות לעולם, שאין זה מקומם הראוי להם, כי מקומם הראוי להם לפי סדר המציאות להיותם בארץ ישראל ברשות עצמם, ולא ברשות אחר. כמו כל דבר ודבר מן הנמצאים הטבעיים יש להם לכל אחד מקום בפני עצמו, כמו שגזרו חז"ל (אבות פ"ד, מ"ג) 'אין לך דבר שאין לו מקום', וכל דבר הוא ברשות עצמו. ואם היו נשארים בגלותם לעולם, היה הדבר הזה - שהוא העמידה חוץ למקומם, שהוא בלתי טבעי - נעשה טבעי. שאין עומד בתמידות רק הדברים הטבעיים, כי הטבע שנתן השם יתברך לכל דבר ודבר מקיים אותו עד שהוא מקיים עומד תמיד. ואם הדבר הבלתי הטבעי קיים תמיד גם כן, אף כי אינו כסדר וכטבע המציאות, היה הטבע ההוא דבר מותר ובטל לגמרי ללא צורך, ודבר זה לא יתכן

“A Wandering Aramean”, *Abraham’s Journey: Reflections on the Life of the Founding Patriarch*

Rav Soloveitchik

A very significant motif of our most intimate and personal religious experience finds expression in the idea of God walking with man – a theme later seized upon by Jewish mysticism and transformed into a great cosmogonic and theosophic mystery. Not only is Abraham a lonely, wandering being who cannot find shelter and refuge in a foreign world in which he finds it impossible to strike roots, but God, too, is a stranger in the universe He created. **Both Abraham and God are homeless, searching for rootedness and permanency in this world of ours. God Himself lives in the works of His own creation as an exile, in retreat from society’s ambitious and aggressive planning and vulgar doing.** God and Abraham wander to faraway lands, suffering as sepherds and sojourners. *Shekhinata be’galuta*, the Divine Presence is in exile. Only the redemption of creation will free God from exile and isolation.

ליקוטי מוהר"ן תנינא נ"ו

Rav Nachman of Breslov

When a person has a heart, the concept of “*makom*” doesn’t apply at all; all the more so, he is the “*mekomo shel olam*” because Godliness is in his heart . . . for he is the “place of the world”; the world is not “his place”. It follows, regarding anyone who has an Israelite heart, it is not appropriate to say “this place is not good for him.” The concept of “place” doesn’t apply to him at all – rather, *he* is the place of the world, and the world is not his place.

כְּשֵׁי שֶׁלְהָאָדָם לֵב, אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם
 קָלָל כִּי אֶדְרָבָא, הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם
 וְכוּ כִּי הָאֱלֻקוֹת הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (תְּהִלִּים ע"ג): "צוּר לִבִּי" וְאֶצֶל הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ נֶאֱמַר (שְׁמוֹת ל"ג): "הִנֵּה מְקוֹם
 אֵתִי" שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין
 הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ (כְּמוֹבָא בְּפֶרֶשׁ"י שֶׁם
 וְהוּא ב"ר שֶׁם) נִמְצָא, מִי שֵׁיִשׁ לוֹ לֵב
 שֶׁרְאֵלִי אֵין רְאוּי לוֹ לומר שֶׁמְקוֹם זֶה
 אֵין טוֹב לְפָנָיו כִּי אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם
 קָלָל כִּי אֶדְרָבָא הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם
 וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ כִּנ"ל

FINDING A PLACE

Virginia Woolf, A Room of One's Own

A woman must have money and a room of her own if she is to write fiction. . . Jane Austen wrote like that to the end of her days. 'How she was able to effect all this', her nephew writes in his Memoir, 'is surprising, for she had no separate study to repair to, and most of the work must have been done in the general sitting-room, subject to all kinds of casual interruptions. She was careful that her occupation should not be suspected by servants or visitors or any persons beyond her own family party. Jane Austen hid her manuscripts or covered them with a piece of blotting-paper.

הררי קדם

ברוך המקום ברוך הוא

הנה ל"ב מ"ט הכינוי כלפי מעלה בצרכה זו הוא
 צביונו של 'מקום', גם יש להבין מהו עינו
 של כינוי זה. ונ' הניאור בתואר זה, דבכל זמן שיש
 ענין של גילוי שכינה, יותר מכפי המידה והזמן. כמו
 בשעת לרה שבכול הוא זמן של סילוק שכינה,
 ואפי"ה שכינתו ית' שוכנת בתוכנו, אזי מזכירים את
 הקב"ה בתואר המקום להורות שהוא מקומו של עולם
 ולית אתר פנוי מיניה, ובכל לרתם לו לר ולא יעצנו
 ולא יעשנו. ולכן ציחוס אגלים אומרים 'מקום
 ינחם', ואלל חולים 'מקום ישלח רפואה שלימה', כי
 הוא מקומו של עולם, וגם צזמן דין ובשעת לרה בכל
 לרתם לו לר, ובכל מקום חזמן כל אחד ואחד חוסה
 צלילו של הקב"ה.

For even in times of great pain that seems to be a time of the absence of the Shechinah – even so, the Shechinah dwells among us.

We mention **הקב"ה** at that time, to teach that He is the “Makom (Place) of the World” and there is no place empty of Him . . . therefore, when we comfort the mourner, we say “Hamakom Yenachem” – “The Place should comfort you among the mourner of Zion and Jerusalem”

...

